

рига, която ще се сжкса... И азъ ще те позная тогава, Андрей!... Ще те видя въ радостния погледъ на онези отъ които ти взе искрящитѣ очи на "Освободения човѣкъ"!

СЛУГИНЯТА. /влиза/

Господаряю, Г-нъ Сираковъ иска да говори съ Васъ.

ПОПОВЪ. Да говори? толкова късно?

СЛУГИНЯТА. Не зная, казва работата била важна.

ПОПОВЪ. Да почака малко, сега не ми е до работата.

СЛУГИНЯТА. Казва, важно било.

ПОПОВЪ. А азъ ти казвамъ, да почака.

/служинята излиза/

ЕЛЕНА. Защо не го прие, може би е нещо важно.

ПОПОВЪ. /раздразнено/ Важно... работа... защо?... за какво?... И все пакъ, не може! не може!... Така е тръгнало... /вика/ Не може!... Посоката на енерцията е такава /пауза. Потква въ мисли и послѣ внезапно се опомва. Къмъ Андрей/ Е, сега?

АНДРЕЙ. За себе си съмъ решилъ.

ПОПОВЪ. На кждѣ?

АНДРЕЙ. По свѣта.

ПОПОВЪ. Защо трѣбваше да хвърляшъ втора бомба, Андрей?

ЕЛЕНА. /веднага слѣдъ Поповъ/ Неблагодаренъ си ти. Отначало ми се стопли сърцето. Мислехъ си, че ще тръгне некакъ и всичко ще забравимъ. Можехъ да се гордя въ обществото, че имамъ синъ инженеръ. А сега?... Какво се